

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 164/2016
29.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Града Враћа, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, против тужене "АА" у ..., коју заступа Зоран Давинић, адвокат из ..., ради раскида уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1176/15 од 23.09.2015. године, у седници одржаној 29.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1176/15 од 23.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Враћу П 2376/14 од 09.04.2015. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца и раскинут је уговор бр. 27 од 26.02.2004. године, закључен између Општине Враће и "АА" у Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 109.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1176/15 од 23.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), у вези члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а због битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. тачка 4. Закона о парничном поступку, на коју се посебно указује (стварна надлежност), ревизија се не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, Уговором о регулисању међусобних права и обавеза бр. 27 који је дана 26.02.2004. године закључен између Општине Врање, правног претходника тужиоца и тужене "АА" у ..., тужена се обавезала да ће обављати одређене културне активности које су од интереса за локалну самоуправу и ширу друштвену заједницу, а да ће Општина Врање, на име обављених програмских активности, туженој обезбедити финансијска средства за плате запослених у складу са законом, за материјалне трошкове и део програмских активности. Уговорне обавезе су извршаване до 2010. године када је почео да се примењује Закон о култури ("Службени гласник РС" бр. 72/09) којим је прописан другачији режим финансирања удружења, односно начин расподеле средстава за финансирање пројеката у култури.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови усвојили тужбени захтев тужиоца и раскинули уговор о регулисању међусобних права и обавеза, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Законом о култури ("Службени гласник РС" бр. 72/09), чланом 10. став 1., прописано је да се средства за финансирање и суфинансирање културних програма и пројеката, као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у појединим делатностима културне делатности обезбеђује у буџету Републике Србије, буџету аутономне покрајине и буџету јединица локалне самоуправе, а додељују се у складу са прописима којима се уређује контрола државне помоћи и другим законима. Чланом 11. истог закона, прописано је да се финансирање и суфинансирање културних програма и пројеката, као и уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури, врши на основу јавног конкурса, ако овим законом није другачије одређено. Конкурс из става 1. овог члана, расписује се за сваку наредну буџетску годину, најкасније 30 дана од дана усвајања буџета за наредну годину. Одредбом члана 76. став 1. тог закона, прописано је да орган јединице локалне самоуправе најмање једном годишње расписује јавне конкурсе ради прикупљања предлога за финансирање или суфинансирање пројеката у култури, као и пројеката уметничких, односно стручних и научних истраживања у култури, док је ставом 3. тог члана, прописано да се са изабраним подносиоцима пројеката закључује уговор о њиховом финансирању, односно суфинансирању.

Одредбом члана 133. Закона о облигационим односима, ставом 1. прописано је да ако после закључења уговора наступе околности које отежавају испуњење обавезе једне стране или ако се због њих не може остварити сврха уговора, а у једном и у другом случају у тој мери да је очигледно да уговор више не одговара очекивањима уговорних страна и да би по општем мишљењу било неправично одржати га на снази такав какав је, страна којој је отежано испуњење обавезе, односно страна која је због промењених околности не може остварити сврху уговора, може захтевати да се уговор раскине, док је ставом 2. тог члана прописано да се раскид уговора не може захтевати ако је страна која се позива на промењене околности била дужна да у време закључења уговора узме у обзир те околности или их је могла избећи или савладати.

Сагласно цитираним одредбама Закона о култури којима је одређено да је за финансирање или суфинансирање културних пројеката и програма неопходно претходно расписати јавни конкурс, а да се затим са изабраним подносиоцима пројеката закључује уговор о њиховом финансирању, односно суфинансирању, измењени су услови за финансирање и начин расподеле средстава за пројекте у култури у односу на раније важећи Закон о делатностима од општег интереса у областима културе ("Службени гласник РС" бр. 39/93, 42/98) на основу кога је закључен предметни уговор о регулисању међусобних права и обавеза. Полазећи од чињенице да су ступањем на снагу Закона о култури измењени услови финансирања и начин расподеле средстава за финансирање пројеката у култури у односу на Закон о делатностима од општег интереса у областима културе важећег у време закључења уговора то је, по становишту овог суда, правилан закључак нижестепених судова да се због ових промењених околности, за које није одговорна ни једна уговорна страна, сврха овог двострано теретног уговора више не може остварити, посебно имајући у виду немогућност одржавања на снази уговора који је противан важећем закону, из којих разлога су, супротно наводима ревизије тужене сагласно одредби члана 133. Закона о облигационим односима испуњени услови за раскид уговора. Осим наведеног, ступањем на снагу Закона о култури постало је немогуће испуњење обавеза које је тужилац преузео закљученим уговором (члан 354. Закона о облигационим односима).

Како се осталим наводима ревизије тужене не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, то је Врховни касациони суд на основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић